

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-45(4)/14/JN

Warszawa, 25 czerwca 2014 r.

DECYZJA DIH-1/ 49 /2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 148) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 669), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy „SPOŁEM” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Pomoc Bratnia” z siedzibą w Sandomierzu od decyzji Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach z dnia 24 kwietnia 2014 r. nr 33/2014 (nr akt sprawy: ŻG.8361.23.2014), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego o nazwie „Śmietana Wiejska 20% Produkt termizowany” a’ 400g, oznaczonego terminem przydatności do spożycia „22.02.2014” i nazwą producenta Okręgowa Spółdzielnia Mleczarska z siedzibą w Stalowej Woli, nieodpowiadającej jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 4-5 lutego 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach – zwanego dalej również „*Świętokrzyskim WIIH*” – w sklepie GAMA w Sandomierzu przy ul. Kosęły 6, należącym do przedsiębiorcy „SPOŁEM” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Pomoc Bratnia” z siedzibą w Sandomierzu - zwanego dalej również „*stroną*” – zakwestionowano jedną partię artykułu rolno-spożywczego o nazwie „Śmietana Wiejska 20% Produkt termizowany” a’ 400g, oznaczonego terminem przydatności do spożycia „22.02.2014” i nazwą producenta Okręgowa Spółdzielnia Mleczarska z siedzibą w Stalowej Woli w ilości 6 sztuk, w cenie sprzedaży 3,99 zł/szt. o łącznej wartości 23,94 zł - zwanego dalej „*śmietaną*” - z uwagi na oznakowanie wprowadzające w błąd co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu,

metody wytwarzania, sugerujące, iż posiada on właściwości inne niż w rzeczywistości poprzez:

- zastosowanie nazwy „Śmietana Wiejska” (duży napis na przykrywce i z boku opakowania), sugerującej, że jest to tradycyjny produkt zawierający w swym składzie tylko składniki mleczne, podczas gdy z podanego na opakowaniu wykazu składników (śmietana ukwaszona, substancje zagęszczające: skrobia modyfikowana, mączka chleba świętojańskiego, guma guar, pektyna) wynika, że do produkcji użyto wielu substancji zagęszczających, a w celu wydłużenia okresu przydatności do spożycia zastosowano proces termizacji,
- umieszczenie informacji o zastosowanym procesie technologicznym („Produkt termizowany”) z boku opakowania, znacznie mniejszą czcionką.

Powyższe, zdaniem Świętokrzyskiego WIIH, stanowiło naruszenie przepisów art. 46 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o bezpieczeństwie żywności i żywienia* (tj. Dz. U. z 2010 r. Nr 136 poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia*” oraz art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. *ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności* (Dz. U. L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/20002*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 5 lutego 2014 r. (nr akt: ŻG.8361.23.2014). Do akt sprawy dołączono kserokopie: przykrywki i bocznej etykiety z opakowania przedmiotowej śmietany.

Pismem z dnia 18 lutego 2014 r., w drodze wystąpienia pokontrolnego, strona została zapoznana z wynikami kontroli.

Strona, w odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne w piśmie z dnia 24 lutego 2014 r., poinformowała Świętokrzyskiego WIIH o podjętych działaniach naprawczych, tj. wycofaniu ze sprzedaży przedmiotowej śmietany do czasu jej prawidłowego oznakowania przez producenta oraz przekazaniu kierownikom placówek detalicznych informacji o przyjmowaniu do sprzedaży towarów prawidłowo oznakowanych oraz przestrzeganiu parametrów jakościowych produktów wprowadzanych do obrotu.

Wobec powyższego, pismem z dnia 24 marca 2014 r., Świętokrzyski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. *o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych* (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 669), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej ww. partii artykułu rolno-spożywczego nieodpowiadającej jakości handlowej, z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. Jednocześnie strona została wezwana do złożenia oświadczenia dotyczącego wysokości obrotów osiągniętych w poprzednim roku rozliczeniowym, a także poinformowana o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, oraz do zapoznania się z aktami sprawy. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa, natomiast żądane informacje przekazała w piśmie z dnia 28 marca 2014 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 33/2014 z dnia 24 kwietnia 2014 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.23.2014), Świętokrzyski WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) za wprowadzenie do obrotu jednej ww. partii artykułu rolno-spożywczego nieodpowiadającej jakości handlowej, z uwagi na jego niewłaściwe oznakowanie.

Pismem z dnia 13 maja 2014 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” – odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o odstąpienie od ukarania. Przedmiotowej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej poprzez nieprawidłowe zastosowanie i ukaranie jej karą finansową w kwocie 500 zł, w sytuacji gdy nie można przypisać jej winy za powstałe uchybienie.

Pismem z dnia 29 maja 2014 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował ww. przedsiębiorcę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Rozporządzenie 178/2002 stanowi w art. 17 ust. 1, że podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych w obrocie detalicznym sprawuje Inspekcja Handlowa, na podstawie art. 17 ust. 3 ww. ustawy. W myśl art. 3 pkt 7 rozporządzenia 178/2002 „handel detaliczny” oznacza obsługę i/lub przetwarzanie żywności i jej przechowywanie w punkcie sprzedaży lub w punkcie dostaw dla konsumenta finalnego; określenie to obejmuje terminale dystrybucyjne, działalność cateringową, stołówki zakładowe, catering instytucjonalny, restauracje i podobne działania związane z usługami żywnościowymi, sklepy, centra dystrybucji w supermarketach i hurtownie.

Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z art. 3 pkt 5 ww. ustawy jest jednym z elementów jakości handlowej.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane a do ich znakowania stosuje się odpowiednio przepisy określone w art. 45 ust. 2, art. 46 ust. 1 pkt 1 i art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Jak stanowi art. 45 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, oznakowanie środka spożywczego obejmuje wszelkie informacje w postaci napisów i innych oznaczeń, w tym znaki towarowe, nazwy handlowe, elementy graficzne i symbole, dotyczące środka spożywczego i umieszczone na opakowaniu, etykiecie, obwolucie, ulotce, zawieszce oraz w dokumentach, które są dołączone do tego środka spożywczego lub odnoszą się do niego. Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a te same ustawy, oznakowanie nie może wprowadzać konsumenta w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Powyższe, jak stanowi art. 46 ust. 2 tej samej ustawy, ma zastosowanie również do reklamy i prezentacji środków spożywczych, w tym w szczególności w odniesieniu do ich kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu prezentacji oraz otoczenia, w jakim są prezentowane. Ponadto art. 16 rozporządzenia nr 178/2002 stanowi, iż bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych przepisów prawa żywnościowego, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności lub pasz, z uwzględnieniem ich kształtu, wyglądu lub opakowania, używanych opakowań, sposobu ułożenia i miejsca wystawienia oraz informacji udostępnionych na ich temat w jakikolwiek sposób, nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

W myśl art. 48 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, środki spożywcze muszą być oznakowane w sposób zrozumiały dla konsumenta, napisy muszą być wyraźne, czytelne i nieusuwalne, umieszczone w widocznym miejscu, a także nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte lub przesłonięte innymi nadrukami lub obrazkami.

Pojęcie „wprowadzania do obrotu” w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej oraz art. 3 pkt 8 rozporządzenia 178/2002 oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 3, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Na mocy art. 40a ust. 4 tej ustawy, kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na mocy art. 40a ust. 5 ww. ustawy stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w placówce handlowej, należącej do przedsiębiorcy „SPOŁEM” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Pomoc Bratnia” z siedzibą w Sandomierzu, stwierdzono, że wprowadzona do obrotu jedna partia śmietany nieodpowiadała jakości handlowej z uwagi na oznakowanie wprowadzające w błąd co do charakterystyki tego środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu, metody wytwarzania, sugerujące, iż posiada on właściwości inne niż w rzeczywistości poprzez:

- zastosowanie nazwy „Śmietana Wiejska” (duży napis na przykrywce i z boku opakowania), sugerującej, że jest to tradycyjny produkt zawierający w swym składzie tylko składniki mleczne, podczas gdy z podanego na opakowaniu wykazu składników (śmietana ukwaszona, substancje zagęszczające: skrobia modyfikowana, mączka chleba świętojańskiego, guma guar, pektyna) wynikało, że do produkcji użyto wielu substancji zagęszczających, a w celu wydłużenia okresu przydatności do spożycia zastosowano proces termizacji,
- umieszczenie informacji o zastosowanym procesie technologicznym („Produkt termizowany”) z boku opakowania, znacznie mniejszą czcionką.

Powyższe stanowiło naruszenie przepisów art. 46 ust. 1 pkt 1a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz art. 16 rozporządzenia 178/20002.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Świętokrzyski WIIH wymierzył w drodze decyzji karę pieniężną przedsiębiorcy „SPOŁEM” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Pomoc Bratnia” z siedzibą w Sandomierzu, to jest przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu ww. artykuł rolno-spożywczy o niewłaściwej jakości handlowej.

W złożonym odwołaniu strona nie kwestionuje ustaleń kontroli w zakresie nieprawidłowości w oznakowaniu przedmiotowej śmietany, wniosła natomiast o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o odstąpienie od ukarania argumentując to błędnym uznaniem jej za winną powstałych uchybień a co za tym idzie nieprawidłowym zastosowaniem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i ukaraniem jej karą finansową w kwocie 500 zł. Podkreśliła, że producent również jest profesjonalistą działającym na rynku artykułów rolno-spożywczych i to on powinien ponosić odpowiedzialność za wprowadzenie konsumentów w błąd poprzez niewłaściwe oznakowanie produktu, zaś ona sama nie może kontrolować wszelkich oznaczeń zadeklarowanych na produktach.

W opinii Prezesa UOKiK powyższy zarzut jest bezzasadny. Okoliczność, że nieprawidłowości powstały u producenta – wbrew temu co sądzi strona w uzasadnieniu odwołania - nie jest wystarczającą przesłanką zwalniającą z odpowiedzialności kolejne podmioty zajmujące się dystrybucją niewłaściwej jakości artykułów rolno-spożywczych, w tym sprzedawcę detalicznego. Wskazać należy, że obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-spożywczych z wymogami prawa żywnościowego w zakresie jakości

handlowej, w tym oznakowania, spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie handlu detalicznego co wynika z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002. Ma to służyć wyeliminowaniu ewentualnych nieprawidłowości w dalszych ogniwach obrotu gdyby te powstały na wcześniejszym etapie obrotu (w tym na etapie produkcji). Potwierdzenie słuszności tej interpretacji można znaleźć w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie C-315/05 (Dz. U. C331 z 30.12.2006, s. 14) wydanym w trybie prejudycjalnym, z którego wynika, że wprowadzający do obrotu może być odpowiedzialny za jakość, nawet w sytuacji, gdy ogranicza się on, jako zwykły dystrybutor do wprowadzenia produktu w postaci, w jakiej został mu dostarczony przez producenta. Określając ramy prawne wyroku Trybunał Sprawiedliwości przywołał m.in. art. 3 pkt 3 oraz art. 17 rozporządzenia 178/2002, które definiują podmiot działający na rynku spożywczym oraz określają obowiązki tych podmiotów, a także państw członkowskich w zakresie przestrzegania wymagań prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Należy dodać, że kwestia odpowiedzialności podmiotu wprowadzającego do obrotu produkty o niewłaściwej jakości handlowej została wyjaśniona m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2010 r. (sygn. VI SA/Wa 1044/10), z którego wynika, że nie tylko producent czy dystrybutor, ale także podmiot działający na rynku detalicznym odpowiada za jakość handlową środków spożywczych w swoim przedsiębiorstwie. Z odpowiedzialności tej nie zwalnia trudna sytuacja finansowa przedsiębiorcy czy fakt posiadania stałych klientów, którzy znają skład kupowanych produktów, ich smak i inne właściwości oraz mają możliwość analizy etykiet produktów a tym samym możliwość wyboru, czym strona usiłuje się tłumaczyć. W ocenie Prezesa UOKiK, nawet uważny i ostrożny konsument ma prawo do rzetelnej informacji, niewprowadzającej w błąd.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że organ pierwszej instancji prawidłowo wskazał stronę jako odpowiedzialną za wprowadzenie do obrotu jednej ww. partii śmietany o niewłaściwej jakości handlowej, z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie.

Należy dodać, że przyjęte przez ustawodawcę brzmienie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, podlega karze określonej w tym przepisie. Zatem samo stwierdzenie faktu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niespełniających wymagań jakości handlowej powoduje konieczność nałożenia kary, niezależnie od tego, na jakim etapie nieprawidłowość powstała. Jak wynika z dotychczasowego orzecnictwa sądowego, wymierzenie kary nie jest uzależnione od stwierdzenia winy, a odpowiedzialność przedsiębiorcy ma charakter obiektywny, przy czym przesłanką przyjęcia tej odpowiedzialności jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt II GSK 917/11).

Jak wynika z powyższego podjęcie działań naprawczych (natychmiastowe wycofanie produktu z obrotu) nie stanowi przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary a wskazana przez stronę okoliczność łagodząca, tj. dotychczasowa działalność na rynku artykułów rolno

spożywczych, została już wzięta pod uwagę przez organ pierwszej instancji – świadczy o tym uzasadnienie do zaskarżonej decyzji we fragmencie na stronach 4-5, dotyczącym miarkowania ustawowych przesłanek do wymierzenia kary wynikających z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej. Zapobieżenie stwierdzonej nieprawidłowości leżało w możliwościach strony i przy odrobinie staranności, bez znacznych nakładów pracy i kosztów, mogło być wyeliminowane na etapie przyjęcia towaru do sklepu. Strona na własne ryzyko nie podejmowała żadnych działań w zakresie kontroli oznakowania sprzedawanych produktów, przez co naruszyła obowiązki wynikające z ww. art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002.

W niniejszej sprawie, stronie wymierzono karę w wysokości 500 zł, czyli najniższą z możliwych, wynikającą z naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. W tym miejscu należy podkreślić również, że sposób ustalenia wysokości kary przez Świętokrzyskiego WIIH był zgodny ze wszystkimi kryteriami określonymi w art. 40a ust. 5 ww. ustawy oraz znajdował uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych.

Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za uwzględnieniem wniosku strony o uchylenie zaskarżonej decyzji w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej lub odstąpienie od ukarania.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę można wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES
Dorota Karczewska

1. Roman Barański
Kancelaria Radcy Prawnego w Słupczy 31
27-620 Dwikozy
pełnomocnik
„SPOŁEM” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Pomoc Bratnia” z siedzibą w Sandomierzu
2. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Kielcach
3. a/a